

CHƯƠNG MƯỜI BẢY. GIỮU KÍN CHẶNG LỘ

Một người đàn ông đã có quyền lực thì còn gì mà không được nữa!?

Lão Chủ Lớn bảo:

"Gì gã cũng không thích, có lẽ thứ gã thích chính là cái ngôi vị của ta!"

Mắt Hồ Sát lóe sáng:

"Chỉ cần ông chủ nói một lời, tôi sẽ tùy cơ khử gã ngay!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Người dám chắc ư?"

Hồ Sát đáp:

"Tôi..."

Lão Chủ Lớn bảo:

"Ta biết công phu của ngươi và cũng biết trước kia ngươi đã từng trừ khử bao nhiêu người danh tiếng."

Hồ Sát không phủ nhận cũng chẳng khiêm tốn.

Lão Chủ Lớn bảo:

"Sáu năm rồi ta chưa để Tiểu Diệp tham gia hành động lần nào vì ngay ta vẫn cho rằng gã không có công phu gì!"

Hồ Sát bảo:

"Thì gã làm gì có ạ!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Ngươi lầm rồi, mà cả ta cũng lầm luôn!"

Hồ Sát ngớ ra:

"Hử?"

Lão Chủ Lớn nói ngay:

"Cho đến hôm nay ta mới biết gã cũng là cao thủ!"

Hồ Sát nhin không nổi, hỏi ngay:

"Cao thủ ra sao?"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Cao thủ sử đao!"

Hồ Sát hỏi:

"Ông Chủ đã thấy gã dùng đao rồi ư?"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Mãi tận hôm nay ta mới thấy thủ pháp dùng đao của gã còn vượt xa bất kỳ người nào dùng đao mà ta đã gặp!"

ánh đao lóe lên, nửa vành tai Kim Lan Hoa đã bị hót rụng!

Lão Chủ Lớn bảo:

"Gã ra đao không chỉ nhanh mà còn chuẩn xác, hóa ra bao nhiêu lâu gã giấu kín không lộ, mãi đến tận hôm nay gã vẫn cứ cho là ta không thấy gì!"

Lão Chủ Lớn cười mỉm lại bảo:

"Nhưng hóa ra gã cũng lắm, cho dù ta chẳng ăn thịt lợn thì ít ra cũng thấy con lợn chạy qua đường chứ!"

Lão vẫn cười rất ôn hòa nhưng Hồ Sát lại bắt đầu sôi giận:

"Người biết dùng đao, tôi cũng chưa từng được thấy qua!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Ta biết số cao thủ các môn phái Ngũ Hồ Đoạn Môn đao, Vạn Thắng đao, Thất Xảo đao, Thái Hành Khoái đao vân vân bị hạ dưới bàn tay người ít nhất cũng phải hai ba chục tên..."

Hồ Sát bảo:

"Kể cả "Phi Long đao" Giang Trung hôm nay nữa là vừa chẵn ba chục!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Ta biết là người nhất định có thể diệt trừ được gã!"

Hồ Sát bảo:

"Tùy lúc đều có thể!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Nhưng bây giờ chưa cần!"

Hồ Sát hỏi:

"Sao vậy?"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Vì ta biết cho tới giờ gã vẫn chưa phản bội ta!"

Hồ Sát bảo:

"Đợi đến khi ông chủ biết thì có khi quá muộn rồi!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Quyết không thể quá muộn được!"

Hồ Sát hỏi:

"Sao vậy?"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Vì gã cũng là đàn ông! Bất kỳ loại đàn ông nào đứng trước mặt người đàn bà mình ưa thích đều khó mà giữ kín được điều bí mật trong lòng!"

Trên chiếc kỷ có bình hoa, bình có cắm hoa. Lão Chủ Lớn rút trong bình một bông hoa cúc đưa lên mũi ngửi ngửi rồi bảo:

"Nếu người đàn bà này đủ thông minh lại quán quýt thường xuyên bên gối của gã cho là dù gã chẳng nói lộ, người đàn bà này cũng có thể biết được!"

Hồ Sát hỏi:

"Gã cũng có thích đàn bà ư?"

Lão Chủ Lớn đáp:

"Dĩ nhiên là có."

Hỗ Sát hỏi:

"Ai cơ?"

Lão Chủ Lớn đáp:

"Tử Linh."

Lão ngữ là Hỗ Sát không biết Tử Linh là ai nên đã giải thích:

"Tử Linh là cô gái mà ta đã mang từ sông Hoài về đó, cô gái bên miệng có nốt ruồi ấy!"

Hỗ Sát đâu có ngu. Lập tức hiểu ra ngay, gã bảo:

"Là người đàn bà hôm nay đợi gã về ngủ ấy ư?"

Lão Chủ Lớn mỉm cười. Lão hiểu là mình đã làm cho Hỗ Sát hiểu được hai việc: Ông Chủ Lớn đâu phải là người dễ đối phó, tuyệt không thể coi thường được!

Kẻ tâm phúc chân chính của Ông Chủ Lớn chỉ có mình Hỗ Sát mà thôi!

Lão hiểu rằng chỉ bằng vào hai điểm này đủ buộc Hỗ Sát trung thành tuyệt đối với lão. Lão mỉm cười nhắm mắt lại. Hỗ Sát rón rén lùi ra. Lão Chủ Lớn tin tưởng là Hỗ Sát có cách đối phó với A Cát. Và chắc chắn trước tiên gã sẽ phải đến gặp Tay Sát A Dững để hỏi cho rõ ràng cách xuất thủ của A Cát như thế nào.

Gã Hỗ Sát này khi đi làm chuyện gì khác thì hay tỏ vẻ qua loa đại khái, cầu thả, nhưng khi gặp đối thủ lợi hại thì gã lại biến thành sáng suốt cẩn thận như bất kỳ một người nào khác. Từ mười năm trước khi gã mới thành danh đến giờ, khi ra tay giết người gã chưa bao giờ sơ sẩy.

Lão Chủ Lớn nhắm nghiền mắt nhưng lão lại phảng phất thấy A Cát đã ngã dưới lưỡi kiếm của Hỗ Sát. A Cát ngã ngay trên vũng máu và nước mắt của chính mình! Căn phòng để chùi và sạch sẽ.

Lão Chủ Lớn từ xưa tới nay chưa hề bạc đãi thủ hạ, ngay A Dững cũng chưa hề hoàn toàn mất hẳn giá trị lợi dụng. Chỉ có điều tay A Dững còn đang phải bó, còn đau tưởng chết.

Khi Hỗ Sát vào thì A Dững đang nằm trên giường đang hy vọng mục Cả Hàn kiếm được về cho gã một cô gái trinh để thông khí độc.

Nhưng bây giờ gã đã biết người tới là Hỗ Sát. Dám không gõ cửa mà cứ thế xộc vào phòng thì chỉ có một mình Hỗ Sát mà thôi. Đối với điểm này tuy lòng A Dững rất không hài lòng nhưng chưa bao giờ nói ra. Vì gã cần bạn bè như Hỗ Sát và bây giờ lại càng cần. Nhưng giá Hỗ Sát bị chết, chắc chắn gã cũng sẽ chẳng rơi giọt lệ nào.

Thấy cánh tay A Dững băng vải trắng kín mít, lòng mày Hỗ Sát cau lại rồi hỏi:

"Người bị thương rất nặng ư?"

A Dũng cười gượng. Gã bị thương dĩ nhiên là nặng rồi. Cánh tay này có thể vĩnh viễn không dùng được nữa tuy vậy ngay điểm này gã cũng phải giữ bí mật. Gã hiểu Lão Chủ Lớn của gã không bao giờ chịu nuôi dài dài một kẻ tàn phế không còn hy vọng gì.

Hổ Sắt hỏi:

"Kẻ đánh người bị thương là ai?"

A Dũng đáp:

"Hắn nói hắn tên là A Cát, A Cát vô dụng!"

Hổ Sắt bảo: "Thế mà gã lại đánh người bị thương, đánh chết cả Đại Cương?"

A Dũng cười gượng bảo:

"Cũng có thể ở nơi khác gã vô dụng, nhưng võ công của gã thì vô cùng hữu dụng!"

Hổ Sắt hỏi:

"Hắn dùng gì đánh người bị thương?"

A Dũng đáp:

"Chỉ dùng tay thôi!"

Ban đầu A Dũng toan bảo bị binh khí đánh bị thương nhưng gã lại không dám nói bịa vì số người thật mục sở thị trông thấy cảnh ấy quá đông.

Đôi lông mày rậm của Hổ Sắt cau lại càng sít. Gã biết "tay sắt" của Tay Sắt A Dũng sử dụng đâu có kém, và bất kỳ ai dùng tay không để đánh bị thương nắm đấm sắt của A Dũng đâu phải là chuyện dễ?

A Dũng bảo:

"Ta biết người sẽ nhất định tới hỏi han ta là gã sử dụng công phu gì chứ gì?"

Hổ Sắt thừa nhận, gã đâu có tới cốt để thăm người bị thương.

A Dũng bảo:

"Nhưng rất tiếc ta không rõ gã dùng võ công của môn phái nào!"

Mắt Hổ Sắt lộ vẻ giận bảo:

"Người luyện võ hơn hai mươi năm, giết vô số người, lăn lộn trên chốn giang hồ cũng không ít, bây giờ kẻ khác đánh người thảm thương đến thế này thế mà kẻ địch dùng công phu gì để đánh người mà người cũng không biết ư?"

A Dũng bảo:

"Hắn ra tay quả thực quá nhanh!"

Hổ Sắt cười nhạt, bỗng chộp lấy cánh tay bị thương của A Dũng rồi cởi hết các giải băng bó ra.

Sắc mặt A Dũng biến hẳn:

"Người làm cái gì thế?"

Hổ Sắt bảo:

"Ta muốn xem ra sao!"

A Dũng cười miễn cưỡng bảo:

"Cánh tay thì có gì mà xem?"

Hỗ Sát bảo:

"Có chứ!"

A Dững bảo:

"Thầy lang ở Chương Bảo Đường bảo là đã băng bó cho ta rất tốt và còn dặn trong hai ngày tới không được đụng chạm tới!"

Hỗ Sát gắt:

"Đánh rắm cái con mẹ nó chứ!"

A Dững đành câm miệng vì dù sao băng buộc trên tay gã đã bị tháo ra hết cả.

Nhìn thấy cánh tay đau nọ Hỗ Sát bỗng biến sắc mặt. Cánh tay luyện công phu thiết chuồng công trong hai mươi năm thế mà bây giờ bị đánh cho nát bấy!

Mà lại chỉ ba ngón tay đánh cho nát vụn, trên mu bàn tay đau của A Dững vẫn còn in lại nguyên ba dấu ngón tay tím đen.

Cái thằng "A Cát vô dụng" này luyện thứ công phu gì đây?

Hỗ Sát bỗng thở dài bảo:

"Dù thế nào đi nữa chúng ta vẫn là bạn bè mà!"

A Dững cười lấy lòng bảo:

"Thì chúng ta vốn là bạn bè mà!"

Hỗ Sát bảo:

"Vì vậy người cứ yên tâm, ta quyết không nói lộ ra cho ai biết đâu!"

A Dững cười gượng gạo:

"Việc gì vậy?"

Hỗ Sát bảo:

"Cánh tay này của người từ nay trở đi bị phế hẳn rồi!"

Nụ cười trên môi A Dững đông cứng lại, đồng tử mắt co rút lại.

Hỗ Sát bảo:

"Có điều dù ta có che giấu bí mật này cho người đi nữa, sớm muộn Ông Chủ cũng sẽ biết vì vậy... người nên sớm sớm liệu cho mình đi thôi!"

A Dững gục đầu, chột hét to lên:

"Ta dùng một cánh tay còn lại vẫn có thể giết người cho Ông Chủ được mà!"

Hỗ Sát cười nhạt bảo:

"Giết người hạng nào mới được chứ! Giết người vô dụng hơn loại tàn phế như người ấy ư?"

Gã bỗng móc trong mình ra một tập ngân phiếu không thèm nhìn mà ném cả cho A Dững bảo:

"Đây là số bạc sớm muộn sẽ có ngày người phải dùng đến, người hãy nhận lấy đi, đừng có tiêu phí hết ngay đấy nhé!"

Nói xong Hỗ Sát không thèm ngó lại, bỏ đi thẳng.

A Dũng ngẩn người ngồi nhìn theo gã.

Bỗng nghe giọng Trúc Diệp Thanh rất ôn tồn bảo:

"Ta tới thăm bệnh ngươi đây, vừa khéo được nghe các ngươi trò chuyện với nhau!"

A Dũng bảo:

"Ngươi nghe rồi à, nghe rồi càng tốt!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Dù sao đi nữa gã đối với ngươi cũng không tệ!"

A Dũng bảo:

"Gã đối với ta không tệ, gã đối với ta tốt lắm, vì vậy mới bảo ta cất kỹ chỗ tiền này đi!"

Đột nhiên gã cười lớn bảo:

"Cất kỹ để làm gì? Chẳng lẽ bảo ta lấy món tiền thối này đem về mở hàng làm chủ quán tẹo nhẹp ư? Đi mở hàng bán thịt bò ư?"

Gã cười điên dại rồi dùng cánh tay còn lại chộp lấy tập ngân phiếu ném tung đi. Sau đó gã vật mình xuống giường mà thất thanh khóc lên đau đớn.

Trúc Diệp Thanh rất hiểu tâm tình của gã, cứ mặc kệ cho gã khóc rất lâu mới mềm giọng bảo:

"Ngươi cứ yên lòng đi mà chữa vết thương cho tốt, dù xảy ra chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ nghĩ ra cách đối phó giúp ngươi!"

Lão Chủ Lớn vẫn nhắm mắt đón lấy bát nước sâm từ một bàn tay nỡn nà ấm áp. Lão chậm rãi hớp hai hớp rồi hỏi:

"Tử Linh đâu?"

"Đã sang bên Diệp tiên sinh rồi ạ!"

"Diệp tiên sinh đã cùng nó..."

"Đã một lần rồi ạ..."

Lão Chủ Lớn cười mỉm. Lão tin là Trúc Diệp Thanh không dám làm ngược lại mệnh lệnh của lão. Ông chủ đã bảo làm gì, ai dám làm ngược lại?

Lão Chủ Lớn lại hỏi:

"Còn Hồ Sát?"

"Ông ấy đi rồi!"

"Có bảo là đi đâu không?"

"Trước tiên đến chỗ A Dũng, giờ thì hình như đến chỗ bà Cả Hàn thì phải..."

Lão Chủ Lớn cau mày nhưng rồi hiểu ngay ý tứ việc Hồ Sát đến đó làm gì. Dĩ nhiên đâu phải gã đi kiếm gái!

Lần đầu tiên A Cát xuất hiện trong thành là tới ngay chỗ mộ Cả Hàn. Muốn điều tra lai lịch của A Cát dĩ nhiên phải tới chỗ mộ Cả Hàn vì ít ra mộ cũng hiểu hơn bất kỳ ai, dù chỉ một chút gì đấy.

Có thể nghĩ đến điểm đó chứng tỏ sự chuẩn bị trước khi ra tay của Hồ Sát đã sáng suốt và cẩn thận hơn so với trước kia. Chính vì thế Lão Chủ Lớn cười càng vui vẻ hơn.

Giờ đây từng việc từng việc đều ở trong tầm khống chế của lão, từng con người đều bị lão nắm chắc trong tay. Bất kể kẻ nào dám mạo phạm lão, bất kỳ kẻ nào dám khinh khi lão đừng có mơ thoát khỏi sự trừng phạt của lão! Sự trừng phạt của lão xưa nay rất công bằng nhưng cũng rất đáng sợ!

Hồ Sát giờ đã ngồi đối mặt với mục Cả Hàn. Gã nhìn sâu vào mắt mục cho tới khi gã nhận thấy hơi men trong ánh mắt mục không quá nồng lúc ấy gã mới từ tốn bảo: "Chắc mục phải biết ta tới đây làm gì chứ?"

Mắt mục Cả Hàn cười tí lại thành một đường chỉ:

"Tôi biết lần sai phái này của ông rất vất vả, vừa may ở đây tôi mới có mặt hàng mới, trong đó có món hàng còn nguyên đai nguyên kiện!"

Hồ Sát bảo:

"Người tôi tìm không phải đàn bà!"

Mục Cả Hàn bảo:

"Lẽ nào ông Hồ bây giờ lại đổi thú vui, định tìm con trai để đổi khẩu vị chăng?"

Hồ Sát thâm mặt, lạnh lùng bảo:

"Nếu mục say, ta sẽ có cách làm cho mục tỉnh ngay đó!"

Nét cười cợt của mục Cả Hàn chợt đông cứng lại.

Hồ Sát bảo:

"Giờ mục đã tỉnh rượu chưa đấy?"

Mục Cả Hàn bảo:

"Được rồi!"

Hồ Sát bảo:

"Giờ thì mục biết ta đến tìm ai rồi chứ?"

Mục Cả Hàn bảo:

"Nhất định ông Hồ đi tìm A Cát, tìm thằng A Cát vô dụng phỏng?"

Hồ Sát bảo:

"Nghe nói nó từ chỗ mục ra đi hử?"

Mục Cả Hàn bảo:

"Nó đã từng mê mẩn một trận ở chỗ tôi đây!"

Hồ Sát hỏi:

"Thế nó từ đâu tới?"

Mục Cả Hàn đáp:

"Ai mà biết nó từ đâu tới? Khi nó tới đây thì đã say mèm, say bất tỉnh nhân sự suốt mấy ngày liền."

Hỗ Sát dăm dăm nhìn mục Cả Hàn nhìn mãi cho tới khi gã nhận ra là mục không nói bịa, gã mới tiếp tục hỏi:

"Mục thu nhận nó ra sao?"

Mục Cả Hàn bảo:

"Vì nó không có tiền trả nợ, nhìn bộ dạng thì thấy đáng thương hại mà!"

Hỗ Sát bảo:

"Vì nó còn trẻ, bộ dạng lại không đến nỗi khó coi chứ gì?"

Mặt mục Cả Hàn bỗng đỏ ửng lên:

"Nhưng nó có quan hệ gì với tôi đâu!"

Hỗ Sát bảo:

"Vì nó có coi mục ra gì đâu!"

Mục Cả Hàn thở dài bảo:

"Dường như đàn bà nào gã cũng chẳng coi ra gì!"

Hỗ Sát lại hỏi:

"Gã ở chỗ mục có làm những chuyện gì đặc biệt không?"

Mỗi câu của Hỗ Sát hỏi đều đột ngột, rất nhanh, rõ ràng là gã đã suy nghĩ thấu đáo cả.

Tuy vậy mục Cả Hàn không thể không suy nghĩ kỹ trước khi trả lời vì mục thừa hiểu chỉ cần trả lời một câu sai thôi là dễ dẫn đến cái vụ giết mình:

"Kỳ thực ở đây gã cũng có làm gì đâu, chỉ có rửa bát chén, rót trà..."

Mục chợt nhớ đến một việc tương đối đặc biệt:

"Gã đã vì tôi mà hứng lấy mấy đao..."

Hỗ Sát hỏi:

"Ai dùng đao?"

Mục Cả Hàn đáp:

"Dường như là đàn em của Phu Xe!"

Hỗ Sát hỏi:

"A Cát giết chúng?"

Mục Cả Hàn đáp:

"Đâu phải, hẳn có trả đòn gì đâu!"

Đồng tử mắt Hỗ Sát bỗng co rút lại:

"Lẽ nào gã đứng trơ ra đó hứng đao của lũ quý con kia?"

Mục Cả Hàn đáp:

"Thì hẳn có nhúc nhích gì đâu!"

Khóe mắt Hỗ Sát bắt đầu giật thanh thách. Khóe mắt của gã giật giật không phải chỉ biểu thị ý muốn giết người mà có khi như lúc này là báo điềm gở cho gã.

Gã lớn lên từ trong nghèo khổ. Từ bé đã lăn lộn ở nơi thành thị dĩ nhiên cũng đã từng ăn dao của người. Lần đầu tiên trước khi bị ăn dao gã cũng đã giật giật thế này.

Lần ấy gã đụng phải tên trùm sò vùng đất đó, gã cũng biết mình phải đối mặt với một đối thủ rất đáng sợ...

Lần này mắt gã lại giật thanh thách cũng chẳng khác gì mấy với lần đó.

Thế lần này, cuối cùng gã phải đối mặt với hạng người nào đây?

Một người chỉ dùng ba đầu ngón tay có thể bóp nát quyền sắt của A Dũng Tay Sắt, tại sao lại đứng chân ở chốn này để hứng chịu mấy nhát dao của lũ tiểu yêu?

Tại sao gã lại nhận chịu sự thống khổ và hổ nhục không đáng phải chịu như vậy?

Mụ Cả Hàn đang thờ dãi lại nói:

"Lúc đó có nằm mơ tôi cũng không nghĩ gã là người như vậy!"

Hỗ Sắt bảo:

"Thế theo mụ, gã là người thế nào?"

Mụ Cả Hàn bảo:

"Xem ra gã có vẻ thật sự vô dụng, bất kể ta có nhục mạ gì gã, gã như chẳng hề để ý, bất kể phải chịu cơn căm giận đến đâu gã cũng đều nhịn qua tất."

Hỗ Sắt:

"Gã có thể không phải chịu đựng loại căm giận như thế!"

Mụ Cả Hàn bảo:

"Tôi nghe tối qua hán đã giết đại gia Đầu Sắt!"

Hỗ Sắt bảo:

"Mụ có nghĩ lúc đó tại sao gã lại chịu đao chém mà không ra tay không?"

Mụ Cả Hàn trầm ngâm rồi bảo:

"Có thể xưa kia gã đã từng làm những chuyện chẳng dám nhìn mặt ai khác!"

Hỗ Sắt cãi:

"Không đúng!"

Mụ Cả Hàn hỏi:

"Không đúng?"

Hỗ Sắt chỉ bảo:

"Gã đứng im không động ở đây để chịu mấy nhát đao thay mụ, đối với gã có gì hay?"